

IVP 70/16 *Uzasadnienie*

Powódka A. R. wystąpiła z pozwem przeciwko (...) sp. z o.o. w W. o ustalenie i sprostowanie protokołu powypadkowego z dnia 30 kwietnia 2015 roku numer (...).

Na rozprawie w dniu 16 maja 2017 roku pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie pozwu wskazując, iż wnosi, aby sprostować protokół powypadkowy w takim zakresie, iż uraz kolana jest następstwem wypadku.

Pozwany (...) sp. z o.o. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, iż zdarzenie z dnia 18 marca 2015 roku zostało uznane za wypadek przy pracy. Wskazał, iż ujawnionego później urazu kolana nie należy łączyć z urazem związanym ze zdarzeniem z dnia 18 marca 2015 roku, gdyż w wyniku upadku w ogóle nie doszło do urazu lewej kończyny dolnej, powódka wskazywała na uderzenie w pracy i ból w okolicach kręgosłupa. Pozwany podkreślił, że protokół powypadkowy został sporządzony zgodnie z wyjaśnieniami samej powódki co do których powódka nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2015 roku powódka rozpoczęła pracę o godzinie szóstej rano i wykonywała swoje czynności zawodowe na stanowisku szwaczki -szyła komplety do modelu L.. Około godziny dziesiątej powódka, podczas odnoszenia kompletu do stebnowania, w drodze powrotnej podczas obrotu zahaczyła o wystające ucho od pojemnika na gotowe komplety, stojącego przy stanowiskach i upadła.

W wyniku upadku powódka poczuła ból w okolicy prawej strony pleców. Powódka pracowała do końca zmiany, zdarzenie zgłosiła brygadziście K. S. (1). Powódka pracowała kilka dni, lecz nadal czuła ból w okolicy żeber po prawej stronie.

W dniu 26 marca 2015 roku powódka udała się do lekarza rodzinnego, który stwierdził uraz klatki piersiowej oraz skierował powódkę do chirurga, skąd otrzymała skierowanie na prześwietlenie RTG.

Powódka w dniu 21 kwietnia 2015 roku doniosła dokumentację lekarską wraz z opisem zdjęcia, w którym stwierdzono objawy złamania wyrostka poprzecznego prawego trzonu kręgu L - 5, spłycenie lordozy lędźwiowej kręgosłupa, zwężenie szpary międzytrzonowej nowej L- 5 (S - 1), osteofity krawędzi przednich trzonów kręgow L-3 do L-5.

W protokole powypadkowym stwierdzono, że przyczyną wypadku było zaskoczenie niespodziewanym zdarzeniem podczas podnoszenia kompletu do stebnowania, w momencie powrotu poszkodowana zahaczyła nogą o wystające ucho z pojemnika na gotowe materiały, w wyniku czego upadła na posadzkę. Nie stwierdzono nieprzestrzegania przez pracodawcę przepisów prawa pracy, przepisów BHP lub innych przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Zdarzenie uznano za wypadek przy pracy.

Podczas wizyty w poradni rodzinnej w dniu 26 marca 2015r powódka nie skarżyła się na bóle kolan, lecz na bóle żeber.

Ból i obrzęk stawu kolanowego lewego wystąpił w sierpniu 2015 roku i powstało wówczas podejrzenie uszkodzenia łąkotki, który potwierdziło badanie USG wykonane w dniu 20 września 2015 roku. Zbieg artroskopii wykonano w dniu 22.02.2016r.

U powódki rozpoznano przebyte uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej kolana lewego leczone operacyjnie z dobrym wynikiem, początkowe zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych, zmiany degeneracyjne łąkotek.

Zdarzenie z dnia 18 marca 2015 rok nie spowodowało wystąpienia dolegliwości bólowych, obrzęku, ograniczenia ruchomości stawów w dniu urazu, jak i w kilka dni po urazie, a takie objawy występują po urazach łąkotek.

Wystąpienie obrzęku, bólu stawu kolanowego w sierpniu 2015 roku bez tła urazowego przemawia za uszkodzeniem łąkotki zmienionej degeneracyjnie. Za takim rozpoznaniem przemawia również występowanie zmian degeneracyjnych w łąkotkach prawego stawu kolanowego opisywany w badaniu MR.

Brak jest podstaw do połączenia rozpoznanego uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej kolana lewego ze zdarzeniem z dnia 18 marca 2015 roku. W dniu 18.03.2015r powódka nie doznała urazu kolan.

Dowód:

dokumentacja medyczna -k. 4-9, 63-67, 75-77,78-86,115,132-138,176-195

protokół powypadkowy z dokumentacją -k. 10-12, 68-69,72

Pismo z dnia 27 października 2015 - k. 39- 40

Zeznania świadka A. S.- k. 56

Zeznania świadka K. S. (1)-k.57

Zeznania świadka B. Ł.- 57

Zeznania świadka S. O.-k.57

Zeznania świadka M. D.-k.57

zeznania świadka F. B. -k. 58-59

zeznania świadka J. O. (1)-k. 139-140

zeznania powódki A. R.-k. 140-141

dokumenty- k. 73- 74, 77, 84-86,90

zdjęcia- k. 116

opinia lekarska- k. 196-199

akta ZUS

Sąd Rejonowy zważył , co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Obowiązek sporządzenia protokołu powypadkowego wynika z postanowień § 9 rozporządzenia z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 105, poz. 870) – dalej r.u.o.p.w. Protokół powypadkowy jest dokumentem, na podstawie którego pracownik poszkodowany w wypadku przy pracy lub jego rodzina może ubiegać się o świadczenia odszkodowawcze. Po ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku zespół powypadkowy sporządza protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, zwany „protokołem powypadkowym” według wzoru określonego przez Ministra Gospodarki i Pracy z 16.09.2004r. w Rozporządzeniu w sprawie wzoru protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, wydanego na podstawie art. 237 § 2 k.p. W świetle znaczenia treści protokołu powypadkowego dla ewentualnych roszczeń odszkodowawczych poszkodowana miała w ocenie Sądu Rejonowego interes prawny w otrzymaniu protokołu realizującego w pełni wymogi w/w Rozporządzenia. Takie żądanie należy zakwalifikować jako powództwo o ustalenie, którego podstawą jest art. 189 k.p.c. Istotnym jest także, iż przepisy prawa nie przewidują roszczenia o „sprostowanie” protokołu powypadkowego. Jednakże konsekwencją powyższego jest to, że nawet w wyniku uwzględnienia pozwu w całości nie mogłyby być wydany wyrok

o sentencji nakazującej pozwanemu działanie (zmianę treści wystawionego już protokołu), lecz jedynie o sentencji ustalającej przez sąd pewne okoliczności. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

W niniejszej sprawie decydujące znaczenie miało ustalenie, czy schorzenia kolan powódki są skutkiem wypadku z dnia 18.03.2015r, innymi słowy, czy przedmiotowy wypadek spowodował uraz kolan lub kolana powódki.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Tak więc na ustawowe pojęcie wypadku przy pracy składają się trzy elementy: nagłość zdarzenia, przyczyna zewnętrzna i związek zdarzenia z pracą.

Istotę sporu stanowi jednak to, czy schorzenie kolan powódki spowodowane było przyczyną zewnętrzną bądź współprzyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym, czy też jego przyczyna miała charakter wewnętrzny.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w szeroki zakresie i następnie ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań powódki, świadków oraz dokumentów i opinii biegłego sądowego wraz z dokumentacją medyczną. Świadek A. S. potwierdziła, iż była świadkiem zdarzenia z 18 marca 2015 roku, podkreśliła, iż nie przypomina sobie, aby przed tym zdarzeniem powódka narzekała na kolana. Wskazała, iż powódka upadła na kolana. Świadek K. S. (1) potwierdziła, że powódka przewróciła się na kolana. Wskazała, iż powódka po powrocie ze zwolnienia lekarskiego mówiła, że wiąże problemy z kolanem z wypadkiem w pracy, świadek nie wiedziała natomiast, czy powódka zwolnienie lekarskie po wypadku miała w związku z urazem kolana czy kręgosłupa. Świadek M. D. nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, potwierdziła, iż powódka po zdarzeniu przychodziła do pracy a następnie udała się na zwolnienie lekarskie na kolano. Świadek B. Ł., która była członkiem zespołu powypadkowego, również nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Świadek zeznała, że z otrzymanej dokumentacji wynikało, że powódka miała uraz klatki piersiowej oraz było dołączone zgłoszenie powypadkowe K. S., że poszkodowana zahaczyła o pojemnik i upadła na kolana. Świadek S. O. zeznał, że powódka po wypadku narzekała na ból w klatce piersiowej, a nie na kolana. Wyjaśnił, że sprawa z problemami z kolanami pojawiła się w październiku 2015 roku, gdy powódka przyniosła dokumentację medyczną wskazującą na uraz łokotki, zeznał, że bezpośrednio po zdarzeniu powódka chodziła do pracy przez tydzień, narzekała na ból klatki piersiowej a nie na kolana. Świadek F. B. zeznał, że nie ma wiedzy, by skutkiem wypadku był uraz kolana powódki, potwierdził, że kwestia kolan pojawiła się kilka miesięcy po wypadku. Świadek J. O. wskazał, iż w zgłoszeniu od brygadzysty w przedmiocie wypadku wskazany był ból kolan, natomiast powódka przedłożyła dokumentację dotyczącą bólu pleców. Powódka wskazała w swoich zeznaniach, że przed wypadkiem miała problemy z kręgosłupem, ale nie miała problemów z kolanami wyjaśniła, że po upadku bolały ją kolana oraz w okolicy lędźwiowej, stwierdziła, że po zdarzeniu bolało ją wszystko.

Z zeznań świadków i powódki, które sąd w tym zakresie ocenił jako spójne i wzajemnie się uzupełniające wynika, iż powódka w dniu zdarzenia podczas podnoszenia kompletu do stebnowania, w momencie powrotu zahaczyła nogą o wystające ucho z pojemnika na gotowe materiały, w wyniku czego upadła na posadzkę, skarżyła się po upadku na ból kręgosłupa, kolan, ogólnie całego ciała, następnie leczyła się i przedkładała dokumentację lekarską dotyczącą schorzeń kręgosłupa, zaś problemy z kolanami, a co za tym idzie, ich leczenie rozpoczęło się dopiero po kilku miesiącach od zdarzenia. Tym samym należało ustalić w oparciu o wiedzę medyczną możliwy wpływ wypadku z dnia 18.03.2015r na schorzenia kolan powódki. Sąd dopuścił zatem dowód z opinii biegłego ortopedy na okoliczność na jakie schorzenia

związane z kolanami cierpi powódka, jaka jest przyczyna lub przyczyny tego schorzenia czy zdarzenie z dnia 18 marca 2015 roku w, kiedy tą powódka upadła w sposób opisany w protokole powypadkowym stanowi przyczynę lub współprzyczynę zewnętrzną o charakterze istotnym schorzenia kolana lub kolana powódki w tym mając na względzie okoliczność, że to zdarzenia doszło w dniu 18 marca 2015, a pierwsza wizyta lekarska powódki dotyczące kolana miała miejsce w sierpniu 2015 roku czy istnieje związek urazu kolana lewego lub prawego z wypadkiem przy pracy.

Biegły ortopeda, po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego wnioskodawczyni, rozpoznał u wnioskodawczyni przebyte uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej kolana lewego leczone operacyjnie z dobrym wynikiem, początkowe zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych, zmiany degeneracyjne łąkotek. Biegły wskazał, że podawany przez wnioskodawczynię uraz kolana w dniu 18 marca 2015 rok nie spowodował wystąpienia dolegliwości bólowych, obrzęku, ograniczenia ruchomości stawów w dniu urazu, jak i w kilka dni po urazie, a takie objawy występują po urazach łąkotek. Biegły podkreślił, że podczas wizyty w poradni rodzinnej w dniu 26 marca 2015r powódka nie skarżyła się na bóle kolana, lecz na bóle żeber. Ból i obrzęk stawu kolanowego lewego wystąpił w sierpniu 2015 roku i powstało wówczas podejrzenie uszkodzenia łąkotki, który potwierdziło badanie USG wykonane w dniu 20 września 2015 roku. Wystąpienie obrzęku, bólu stawu kolanowego w sierpniu 2015 roku bez tła urazowego przemawia za uszkodzeniem łąkotki zmienionej degeneracyjnie. Za takim rozpoznaniem przemawia również występowanie zmian degeneracyjnych w łąkotkach prawego stawu kolanowego opisywany w badaniu MR . Brak jest zatem podstaw do połączenia rozpoznanego uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej kolana lewego ze zdarzeniem z dnia 18 marca 2015 roku.

Strony nie kwestionowały opinii biegłego ortopedy. Również zdaniem Sądu opinia zasługuje na uwzględnienie, gdyż jest spójna, logiczna, a przez to wiarygodna, jest także stanowcza, nie pozostawia wątpliwości w zakresie oceny wpływu ewentualnego zdarzenia z dnia 18.03.2015r r na stan zdrowia powódki. Biegły ocenił stan zdrowia powódki obiektywnie, mając na względzie warunki i okoliczności zdarzenia, a także rozległość dolegliwości powódki. Sąd nie miał podstaw, by kwestionować w jakimkolwiek zakresie opinię bezstronnego biegłego wobec jasności i logiki jej wyводу. Opinia zawiera odpowiednią dawkę wiedzy fachowej odniesioną do konkretnego przypadku. W oparciu o dokumentację lekarską, przebieg leczenia i badanie powoda biegły prawidłowo wykazał swoje twierdzenia na temat zdrowia powódki. Sąd oceniał opinię zapoznając się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego. Cały wskazany materiał dowodowy, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi zatem przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Mając na względzie powyższe – a mianowicie, że schorzenia kolana powódki nie pozostają skutkiem wypadku z dnia 18.03.2015r, a zatem brak podstaw do sprostowania protokołu powypadkowego zgodnie z żądaniem strony - sąd powództwo oddalił.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w związku z Rozporządzeniem w przedmiocie opłat za czynności adwokackie – par.9.1p.4 w związku z par. 20.

Jednocześnie nie obciążono powódki kosztami sądowymi na podstawie art. 97 Ustawy z dnia 28.07. (...) o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.